

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D.

ve věci

žalobkyně: O. S., nar., státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem
..... zastoupené JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou,
se sídlem Klimentská 36, Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Poštovní schránka 21/OAM, Praha
7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MV-156800-10/OAM-2016 a
rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MV-156800-11/OAM-2016

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

- IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anitě Pešulové, advokátce se sídlem Klimentská 1652/36 Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně ve výši **13338 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2017, č. j. MV-156800-10/OAM-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí I“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 13. 9. 2016, č.j. CPR-22155/ČJ-2016-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí I“), kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 4 roky, a to za opakované porušení právního předpisu a za pobyt na území bez víza.
2. Žalobkyně dále brojí také proti rozhodnutí žalovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MV-156800-11/OAM-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí II“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Příjímacího střediska cizinců Zastávka (dále též „PSC Zastávka“) ze dne 9. 9. 2016, č.j. CPR-22155/ČJ-2016-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí II“), jímž byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1000 Kč.
3. Žaloba byla podána k Městskému soudu v Praze, který o ní vedl řízení pod sp. zn. 2 A 57/2017-41 . Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2017, č.j. 2 A 57/2017 -41, které nabylo právní moci ke dni 16. 11. 2017, byla věc postoupena k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně jako soudu místně příslušnému.

II. Obsah napadených rozhodnutí

4. V napadeném rozhodnutí I žalovaný vycházel z ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z hlediska skutkového stavu žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně se dostavila do PSC Zastávka dne 5. 9. 2016 s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, prokázala se platným cestovním pasem Ukrajiny do 27. 11. 2018. V minulosti jí bylo za pobyt na území bez cestovního dokladu a víza uloženo správní vyhoštění ze dne 16. 12. 2011 s délkou zákazu pobytu v EU na 3 roky. Žalobkyně se podle svého tvrzení se vrátila po prvním vyhoštění na Ukrajinu. V ČR žije její syn V. a dcera N. D. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2016, čj. OAM-769/ZA-ZA11-ZA18-2016 nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana, proti čemuž podala žalobu k soudu. Žalobkyně vysvětlila svůj nelegální pobyt na území ČR tím, že přijela za synem a za dcerou.
5. Žalovaný v odůvodnění dospěl k následujícím závěrům. Předně zdůraznil, že žalobkyně již z předchozího pobytu na území ČR v roce 2011 věděla, že k pobytu potřebuje vízum, nepožádala o něj a podle vlastního vyjádření využila k nelegálnímu vstupu do schengenského prostoru za úplatu služby převaděče. Tím zcela vědomě a záměrně porušila

zákon o pobytu cizinců. Navíc vzhledem k tomu, že v jejím cestovním pasu není otištěno výstupní přechodové razítko z roku 2011, ani vstupní přechodové razítko z roku 2016, nelze určit, po jak dlouhou dobu se na území neoprávněně zdržovala. Proto byly zcela naplněny podmínky obou citovaných skutkových podstat správního vyhoštění.

6. Dále se žalovaný zabýval zásahem do soukromého a rodinného života. Dcera žalobkyně N. D. se zdržuje na území ČR a požádala o přechodný pobyt jako rodinná příslušnice občana EU. Zatím žádný z rodinných příslušníků žalobkyně nemá v ČR dlouhodobě povolen pobyt a společný život tak mohou realizovat v místě, kde budou mít všichni možnost legálního pobytu. Žádné jiné osobní ani pracovní či majetkové vazby k EU žalobkyně nemá, a proto žalovaný neshledal rozpor s ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
7. Z hlediska vyhodnocení přiměřenosti ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žalovaný zabýval délkou pobytu žalobkyně na území ČR, která nebylo s ohledem na absenci razítek v cestovním pasu prokázána. Podle vlastního vyjádření žalobkyně přicestovala dne 31. 8. 2016 a v ČR pobývala (do data vydání napadeného rozhodnutí) přibližně 8 měsíců. To žalovaný shledal jako krátkou dobu na integraci a vznik sociálních vazeb, jejichž přerušení by jí mělo nepřiměřeně zasáhnout do života.
8. Podle žalovaného nebyl porušen ani čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (vyhl. pod č. 208/1993 Sb., dále jen „Úmluva“), neboť žalobkyně neprokázala ve správním řízení „dobrý důvod“ pro svůj nezákonný pobyt na území a s ohledem na nejméně pětidenní neoprávněný pobyt se zcela zřejmě nepřihlásila bez prodlení úřadům.
9. Žalovaný dále hodnotil prvostupňové rozhodnutí z hlediska procesní správnosti a shledal, že prvostupňový orgán zjistil skutkový stav způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. V řízení bylo vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k otázce vycestování. Prvostupňové rozhodnutí bylo shledáno jako racionálně a logicky zdůvodněné.
10. Z hlediska námitek uplatněných k podkladům pro rozhodnutí žalobkyní přípisem ze dne 25. 4. 2017 žalovaný konstatoval, že údaj o předpokládaném příjezdu na území ČR nelze potvrdit ani vyvrátit, nicméně žalovaný považuje za „naprostý nonsens“ pozdější tvrzení žalobkyně o tom, že kdyby věděla, že otisk přechodového razítka bude v řízení důležitý, požádala by o jeho otištění, protože příslušníci policie na příjezdu běžně vstupní razítka nedávají. Pokud chtěla žalobkyně navštívit své děti, měla podat na zastupitelském úřadě ČR na Ukrajině příslušnou žádost. Naopak současná situace, do níž se žalobkyně dostala sama, je pro ni i její děti daleko více stresující než skutečnost, že by úprava pobytu legálním způsobem trvala delší dobu.
11. K otázce možnosti vycestování žalobkyně poukázal žalovaný na závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince a jeho potvrzení ministrem vnitra závazným stanoviskem ze dne 23. 3. 2017, č.j. MV-2641-2/OAM-2017. Žalovaný se rovněž zabýval vztahem správního řízení o uložení správního vyhoštění ve vztahu k řízení o mezinárodní ochraně a dovodil, že pokud by v řízení o mezinárodní ochraně bylo vydáno pozitivní rozhodnutí, nebude správní vyhoštění realizováno. S poukazem na řízení o mezinárodní ochraně žalovaný uvedl, že se zabýval i námitkami o domácím násilí a dospěl k závěru, že

postavení žalobkyně v zemi původu před vycestováním nebylo tak bezvýchodné, aby musela vycestovat.

12. Napadeným rozhodnutím II žalovaný zamítl odvolání proti uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1000 Kč. V odůvodnění odkázal na § 79 odst. 5 správního řádu a vyhlášku č. 520/2005 Sb. Žalovaný zdůraznil, že zvažil možnost snížení paušální částky náhrady nákladů ve světle žalobkyní uváděných důvodů v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí I, nicméně je neposoudil jako důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k uvedenému bylo i odvolání zamítnuto.

III. Žaloba

13. V žalobě a jejím doplnění žalobkyně vyjádřila nesouhlas se závěry žalovaného, zejm. pak s nepřiměřeností uložené délky správního vyhoštění. Správní orgány se podle jejího názoru nezabývaly skutečnostmi svědčícími ve prospěch žalobkyně ani přiměřeností samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále také namítla nesprávný výklad čl. 31 Úmluvy.
14. Konkrétně žalobkyně namítla, že se dostavila dne 5. 9. 2016 do PSC Zastávka a podala tam žádost o udělení mezinárodní ochrany. Podle svého mínění splnila povinnost neprodleně po svém příjezdu. Žalobkyně dále nesouhlasí s podezřením žalovaného, že není vyloučeno, že zde žalobkyně pobývala i přes uložený zákaz a že není zjištěna doba, od níž pobývala na svém území neoprávněně.
15. Dále žalobkyně namítala nedodržení či porušení principu proporcionality mezi závažností porušení veřejného pořádku a uloženým zákazem pobytu. Žalobkyně se rozhodla odjet ze země původu pro své dlouholeté problémy s manželem, který ji bil a týral. Vzhledem k tomu, že se na Ukrajině nedovolala pomoci a nebyla schopna se sama o sebe postarat, vycestovala za svými dětmi do ČR. Na její protiprávní pobyt na území v délce pouhých pěti dnů prvostupňový orgán reagoval opatřením, které jí znemožňuje další pobyt v délce 4 let z maximální sazby pěti let zákazu pobytu. Poukázala rovněž na problémy se získáním víza prostřednictvím systému V.
16. K tvrzenému porušení čl. 31 Úmluvy žalobkyně uvedla, že žalovaný nevyložil dostatečně pojem „neprodleně“, a naopak se domnívá, že podala žádost o udělení mezinárodní ochrany neprodleně, jelikož časová prodleva mezi příjezdem na území ČR a podáním žádosti nebyla tak velká, aby nemohla být akceptovatelná.
17. Žalobkyně dále zpochybnila závazné stanovisko ministra vnitra, který nezohlednil informace, které jsou uvedeny v podkladech tohoto stanoviska a které se týkají postavení žen na Ukrajině. Z těchto informací vyplývá, že výrazně vzrostlo riziko domácího násilí a praxe vykazuje nízkou efektivitu řešení vzniklých situací. Odkázala přitom na podkladovou informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 25. 7. 2016. Podle názoru žalobkyně by žalovaný neměl trvat na účelném pokusu o využití mechanismů ochrany, jestliže není možno předjímat, že by účinná ochrana byla poskytnuta. Žalobkyně dále zdůraznila, že správní orgán nemůže v řízení o uložení správního vyhoštění rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu s odůvodněním, že obdobné otázky budou řešeny v řízení

o mezinárodní ochraně, ale musí posoudit podmínky ve smyslu § 120a a § 179 zákona o pobytu cizinců.

18. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí I. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí a pro nezákonnost, přičemž navrhla i zrušení napadeného rozhodnutí II o uložení povinnosti náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 10. 2017 uvedl, že žalovaný zohlednil relevantní okolnosti případu a komplexně je zohlednil. Žalobkyně se vědomě uchýlila k porušení zákona o pobytu cizinců, přičemž po předchozím uložení správního vyhoštění v roce 2011 využila k přicestování na území ČR služeb převaděče a vstoupila nelegálně do schengenského prostoru. Žalovaný neshledal namítanou nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí a zabýval se rodinnými a jinými vazbami žalobkyně na území ČR a EU.
20. Stejně tak je irelevantní námitka žalobkyně, že žalovaný pochybil, pokud považoval její argumentaci o absenci razítek v cestovním dokladu za nesmyslnou. V kontextu nelegálního překročení státní hranice za pomoci převaděče, k němuž se žalobkyně rozhodla, se toto prohlášení skutečně jeví jako iracionální a nesmyslné. Pokud by žalobkyně měla zájem doložit dobu svého přicestování do ČR, volila by legální postup.
21. Ve zbytku žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí I a obsah správního spisu, přičemž vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ust. § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
23. Krajský soud nařídil ve věci jednání, neboť žalobkyně nesouhlasila s tím, aby soud rozhodl ve věci bez jednání. Nařízené jednání se konalo dne 30. 1. 2018 za účasti žalobkyně i její zástupkyně, jakož i zástupce žalovaného. Krajský soud nejprve vyslechl procesní přednesy stran a poté shrnul podstatný obsah soudního spisu a připojených správních spisů.
24. Ze **správních spisů** prvostupňového orgánu a žalovaného soud zjistil následující relevantní skutečnosti. Ze správního spisu především vyplývá, že původní řízení o správním vyhoštění žalobkyně bylo vedeno v roce 2011, přičemž žalobkyni bylo na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy ze dne 16. 12. 2011 uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na tři roky. Z protokolu ze dne 9. 9. 2016 sepsaného na PSC Zastávka vyplývá, že žalobkyně pochází z obce Č. v Zakarpatské oblasti Ukrajiny. Žalobkyni do PSC Zastávka dovezl syn, přijela za ním přes Slovensko tak, že překročila hranice s převaděči a pak se dostala mikrobusem až do Prahy. Chtěla si tu vyřídit legální pobyt, žít tu s dětmi a pracovat. Po správním vyhoštění v prosinci 2011 odcestovala zpět na Ukrajinu na náhradní cestovní pas. Na Ukrajinu se nyní nemůže

vrátit, neboť ji manžel bil a vyháněl z domu, přičemž žalobkyně nemá žádné vlastní prostředky. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 13. 9. 2016 je vycestování je možné, přičemž jednání manžela nelze podřadit pod § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně měla možnost vnitřní ochrany, přičemž ministerstvo hodnotilo i zranitelnost osoby žalobkyně.

25. V odvolacím řízení bylo vyžádáno závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 23. 3. 2017 – jímž bylo prvostupňové závazné stanovisko ze dne 13. 9. 2016 potvrzeno. K tomuto závaznému stanovisku jsou připojeny zprávy o zemi původu, konkrétně pak Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015, Informace MZV ČR ze dne 3. 6. 2016, k č.j. 103518/2016-LPTP a k č.j. MV-43233-8/OAM-2016 a Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017. Žalobkyně podala své vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 25. 4. 2017.
26. Ke skutečnostem vyplývajícím ze správního spisu podaly při jednání procesní strany své vyjádření. K dotazu krajského soudu na informaci označenou v žalobě, která neměla podle jejího názoru být zohledněna (Informace MZV ze dne 25. 7. 2016), nicméně není obsažena ve správním spisu, zástupkyně žalobkyně uvedla, že určitě takovou informaci ve správním spisu viděla. Nicméně po nahlédnutí do správního spisu i do svých záznamů konstatovala, že tuto informaci není schopna doložit, a ani ve správním spisu předmětnou namítanou informaci nedohledala. Zástupce žalovaného poukázal na odlišnosti závazného stanoviska k vycestování od řízení o mezinárodní ochraně s tím, že Ukrajina je bezpečná země. Jelikož žádné další návrhy na doplnění dokazování účastníci neměli, krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů přistoupil k rozhodnutí o věci samé.
27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
28. Krajský soud především konstatuje, že vycházel ze skutkového stavu podle obsahu správních spisů, který nijak nedoplňoval prováděním dalších důkazů. Po stránce právní je třeba vycházet z aplikovaných ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, podle nichž platí, že *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí“* a dále *„pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“*
29. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující zdůvodnění. Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný nezhodnotil některé skutečnosti svědčící v její prospěch, pak nijak nekonkretizovala, které skutečnosti by to měly být. Krajský soud přitom z napadeného rozhodnutí neshledal, že by žalovaný některé zásadní skutkové okolnosti pominul či nezhodnotil.
30. K výkladu čl. 31 Úmluvy krajský soud uvádí, že podle tohoto ustanovení týkajícího se uprchlíků, kteří se nezákonně zdržují v zemi, do které se uchýlili, se smluvní státy se

zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejíce přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.

31. Krajský soud má za to, že žalovaný přiměřeně a racionálně zdůvodnil, proč nepovažuje důvody tvrzené žalobkyní za „dobré důvody“ ve smyslu citovaného ustanovení Úmluvy. Jak plyne ze zjištěného skutkového stavu, žalobkyně se přihlásila v PSC Zastávka až s odstupem pěti dnů pobytu na území ČR, pokud se její tvrzení o návratu na Ukrajinu v roce 2011 zakládají na pravdě. Jak sama uvedla, jela nejprve do Prahy za svým synem, který ji až poté dopravil do PSC Zastávka, kde dne 5. 9. 2016 požádala o udělení mezinárodní ochrany. Nepochybně jí nic nebránilo v tom, aby kontaktovala cizineckou policii hned po svém příjezdu do Prahy. Navíc krajský soud poukazuje na to, že žalobkyně není klasickým příkladem uprchlíka ve smyslu Úmluvy, neboť neopustila Ukrajinu z důvodu tam probíhajícího vnitřního konfliktu v jihovýchodní části Ukrajiny, nýbrž proto, že měla problémy s manželem (domácí násilí). Na okraj této úvahy krajský soud dodává, že žalobkyně pochází z obce Č. v Zakarpatské oblasti Ukrajiny.
32. Pokud žalobkyně napadla úvahu žalovaného o tom, že je sporné, jak dlouho žalobkyně nelegálně pobývala na území ČR, neboť její cestovní doklad neobsahuje razítka o opuštění území ČR ani o vstupu na území Ukrajiny, krajský soud uvádí, že tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Jakkoliv zde žalovaný vyjádřil pouhé podezření, že nelegální pobyt žalobkyně mohl trvat déle, na rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí to nemělo zásadní vliv. Podstatné je, že žalobkyně se dopustila porušení zákona o pobytu cizinců opakovaně a svou situaci neřešila zákonem předvídaným způsobem, tzn. nepožádala o udělení víza za účelem cesty do ČR. Takový postup nelze ospravedlnit ani tím, že žalobkyně cestovala za svými dětmi, které žijí v ČR a jejichž formy pobytu žalovaný. Žalovaný vycházel ze skutkového závěru, že v řízení nebylo prokázáno, jak dlouho žalobkyně na území ČR pobývala nelegálně, nicméně nade vší pochybnost bylo prokázáno, že tomu bylo po dobu minimálně pěti dnů ode dne 31. 8. 2016 do dne 5. 9. 2016, kdy se stala žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany. Na tomto závěru žalovaného není nic závadného a krajský soud se s ním ztotožňuje, přičemž uvedený skutkový závěr zcela postačuje k aplikaci citovaných ustanovení o správním vyhoštění.
33. Pokud žalobkyně tvrdí, že je běžnou praxí, že na hranicích se razítka do cestovních dokladů nedávají, pak krajský soud poukazuje na čl. 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), podle něhož platí, že v rámci zabezpečení ochrany vnějších hranic schengenského prostoru se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména a) doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici; b) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, kterému je vízum vydáno členským státem na hranici; c) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se nevztahuje vízová povinnost. Pokud tedy žalovaný vyhodnotil předmětné tvrzení žalobkyně týkající se absence razítka jako „nonsens“, lze to

přičítat právě této jednoznačné právní úpravě, která vyžaduje opatření cestovního dokladu cizince ze třetí země otiskem razítka při vstupu a výstupu ze schengenského prostoru.

34. Co se týká posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k postavení žalobkyně, je třeba v první řadě podotknout, že přiměřenost uložení správního vyhoštění žalobkyni byla zkoumána jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak i v napadeném rozhodnutí, a to v návaznosti na závazná stanoviska žalovaného ze dne 13. 9. 2016 a ministra vnitra ze dne 23. 3. 2017. Žalovaný postupoval ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
35. Konkrétně žalobkyně brojila proti samotnému poměření prokázané doby nelegálního pobytu v délce 5 dnů (tzn. závažností porušení veřejného pořádku) a uloženým zákazem pobytu v délce 4 let. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaná hodnotila závažnost jednání žalobkyně dostatečně podrobně, přičemž výslovně zohlednila zejm. vědomí protiprávnosti pobytu, mimo hraniční přechod, opakovaný nelegální pobyt, naproti tomu jako pozitivní okolnost hodnotila fakt, že žalobkyně měla k dispozici cestovní doklad. K samotné délce uloženého zákazu pobytu na území ČR krajský soud připomíná, že žalovaná musela zohlednit, že se jedná o opakovaný nelegální pobyt na území ČR, přičemž již v roce 2011 jí bylo uděleno správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států v délce 3 let. Jak je krajskému soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, správní vyhoštění je poměrně běžně ukládáno i za kratší nelegální pobyt, než je pět dnů. Pokud by byla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana, k realizaci správního vyhoštění nedojde.
36. Pokud žalobkyně namítala, že nezvolila legální cestu získání víza ke vstupu na území ČR proto, že systém Visapoint je problematický, pročez raději jela s převaděči a narušila schengenský prostor. Problémy se systémem Visapoint jsou krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti dostatečně známy. Nicméně ustálená judikatura nedospěla prozatím k závěru, že by tyto problémy – které jsou řešitelné třeba za použití jiného způsobu podání žádosti (viz k tomu rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, čj. 7 Azs 227/2016-36, přístupný na www.nssoud.cz) - nejsou takové povahy, aby mohly odůvodnit porušování cizineckého pobytového režimu upraveného zákonem o pobytu cizinců.
37. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně zpochybnila přezkoumatelnost závazného stanoviska k vycestování, kterou spatřuje zejm. v tom, že podle jejího názoru z podkladových zpráv o zemi původu vyplývá zřejmá neschopnost ukrajinských státních orgánů bojovat proti domácímu násilí, jemuž podle svého tvrzení žalobkyně na Ukrajině čelila. Krajský soud v první řadě zdůrazňuje, že judikatura dospěla k závěru, že v zájmu přezkoumatelnosti

závazného stanoviska jako opory napadeného rozhodnutí by ministerstvo mělo tyto podklady poskytnout žalované jako součást (přílohu) závazného stanoviska. Krajský soud při řešení této otázky nepřehlédl názor Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014-53, podle něhož „[s]oud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu.“ (obdobně také k tomuto problému viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, čj. 6 Azs 114/2015-38, přístupný na www.nssoud.cz). Je třeba připomenout rovněž názor Ústavního soudu ČR, který ve svém nálezu ze dne 29. 11. 2016, č.j. I. ÚS 630/16 dospěl k názoru, že je nepřijatelné, aby odůvodnění stanoviska nebylo individualizované, bylo paušální či ignorovalo relevantní okolnosti a obavy cizince. Lze však konstatovat, že přezkumné závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 23. 3. 2017 těmto požadavkům zcela vyhovuje. Krajský soud zejm. zdůrazňuje, že obsahem správního spisu jsou podkladové zprávy o zemi původu, z nichž přezkumné závazné stanovisko vychází, přičemž samotné závazné stanovisko se zabývá jak objektivními informacemi o zemi původu, tak i obavami žalobkyně.

38. Pokud se týká rozporu závazného stanoviska s konkrétně označenou Informací MZV ze dne 25. 7. 2016, č.j. 10777283/2016-LPTP krajský soud shledal, že označená informace není ve správním spisu obsažena, nicméně ani přezkumné závazné stanovisko ministra vnitra, ani prvostupňové závazné stanovisko k vycestování ze dne 13. 9. 2016 se na tuto žalobkyní označenou zprávu výslovně neodvolává. Ani při jednání soudu k jeho výslovnému dotazu zástupkyně žalobce tento rozpor ve své argumentaci nedokázala vysvětlit, přičemž zároveň vyloučila, že by se jednalo o jiný podklad, který ve správním spisu nebyl obsažen. Nicméně krajský soud poukazuje na to, že přezkumné závazné stanovisko ministra vnitra se domácím násilím ve vztahu k žalobkyni zabývalo a je v něm uvedeno, že žalobkyně mohla využít vnitřní ochrany v zemi původu. Za této situace krajský soud ani tuto námitku nepovažoval za důvodnou.
39. Krajský soud se konečně zabýval i přezkumem napadeného rozhodnutí II, nicméně žalobkyně proti tomuto rozhodnutí nevznesla výslovně žádné žalobní námitky. Krajský soud tedy jejímu návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí II nepřisvědčil a žalobu ve vztahu k tomuto rozhodnutí rovněž zamítl.

VI. Závěr

40. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je vůči oběma napadeným rozhodnutím nedůvodná, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
41. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla v řízení úspěšná (výrok II). Úspěšné žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

42. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anitě Pešulové přiznal krajský soud odměnu za zastupování žalobkyně a náhradu cestovních výdajů. Ustanovená zástupkyně učinila ve věci tři úkony právní služby spočívající v převzetí věci a přípravě zastoupení, doplnění žaloby ze dne 13. 9. 2017 a účast u jednání zdejšího soudu dne 30. 1. 2018 v sazbě odměny 3100 Kč za každý úkon právní služby. Za účast u jednání Městského soudu v Praze, při němž došlo před jeho zahájením k postoupení věci zdejšímu soudu, přiznal náleží ustanovené zástupkyni odměnu ve výši pouze jedné poloviny mimosmluvní odměny (viz k tomu § 11 odst.2 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), neboť jednání nebylo zahájeno. Za provedené úkony právní služby náleží ustanovené zástupkyni odměna ve výši 10 850 Kč, která byla zvýšena o částku náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon, resp. v polovině této sazby za úkon honorovaný poloviční odměnou (tzn. dohromady 1050 Kč). Celkem tedy činí odměna za zastupování částku 11 900 Kč. Dále krajský soud přiznal ustanovené zástupkyni požadovanou náhradu za ztracený čas cestou k jednání soudu a zpět v rozsahu deseti půlhodin v sazbě 100 Kč za každou započatou půlhodinu, tzn. celkem 1000 Kč. Konečně ustanovené zástupkyni náleží náhrada prokázaných cestovních výdajů k jednání soudu, a to v částce 438 Kč (jízdné Praha-Brno a zpět). Ustanovené zástupkyni žalobce tedy přísluší celkem na úhradě nákladů zastoupení částka 13338 Kč. Jelikož ustanovená zástupkyně nedoložila, že je plátcem DPH nezvýšil krajský soud její odměnu o částku připadající na tuto daň. Odměna v celkové výši 13338 Kč bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, jak je ve výroku IV. tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.